

ЕДИНЪ ЩАСТЛИВЪ НАРОДЪ.

Далеко, много далеко отъ насъ — въ Азия има една голѣма и хубава земя, която се казва Бирмания.

Бирманцитѣ сж простѣ, малко образованъ народъ. Но тѣ сж честни и добри хора. Тукъ всички сж равни помежду си.

Щомъ нѣкой човѣкъ се сдобие съ повече богатство, бърза да даде излишека на ония, които се нуждаятъ. Но понеже между тоя народа нѣма бедни, на които да се помага, състоятелнитѣ хора извършватъ народополезни работи. Тѣ строятъ мостове, прокарватъ пѣтища, издигатъ храмове, копаятъ кладенци, прокарватъ чешми и водопроводи, уреждатъ болници. На свои сръдства градятъ изъ горитѣ подслони за пѣтници, а край пѣтищата правятъ кѣщички за почивка. Никому не минава мисълъ презъ главата да трупа богатство само за себе си.

Съ общи сръдства тамъ строятъ манастири, каквито има по нѣколко около всѣко селище.

Калугеритѣ всѣки день обикалятъ селата, за да събиратъ помощи. И всѣки охотно дава, каквото може. Това, което калугеритѣ събератъ, не го използватъ за себе си, а само за народополезни работи. Калугеритѣ си иматъ имоти, които обработватъ и отъ тѣхъ се прехранватъ.

Бирманцитѣ не сж много учени, но почти всички знаятъ да четатъ и пишатъ.

Мажетѣ и женитѣ сж равни предъ законитѣ и иматъ еднакви права.

Великата заповѣдь: „Не убивай“! се изпълнява отъ тѣхъ съ ней-голѣма строгостъ и то не само къмъ своитѣ, но и къмъ чужденцитѣ. Убийствата сж непознати тамъ.

Къмъ животнитѣ бирманцитѣ се отнасятъ сжщо така кротко и човѣшки, както къмъ хората. Тѣ, наистина, употребяватъ животнитѣ за работа, но никога не ги пресилватъ, не ги биятъ и не ги измжчватъ.

Изъ сп. Народна цѣлина.